

ΓΕΝΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΩ, ΤΕΤΑΡΤΗ, 8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1826.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Ἐγχώριοι εἰδήσεις.

Ἐκ Ναυπλίου.

Εἰς τὸν προηγούμενον ἀριθμὸν τῆς ἡμετέρας ἐφημερίδος ἀνηγγείλαμεν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Διοίκησις ἀγόρασε τὸ ἀλμοκίνητον πλοῖον τοῦ Κυρίου Φ. Ἀ. Ἀσλιγὸς διὰ δεκαπέντε χιλιάδας λιτρῶν στερλίνων Ἀγγλικῶν, καὶ οὕτως ἀπέκλιθε καὶ ἡ Ἑλλὰς ἐν τοιοῦτο πλοῖον. Ἦδη δὲ ἀναγγέλλομεν ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν τοῦτο ἀλμοκίνητον τὴν 4 τοῦ μηνὸς τοῦτου περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν ὑψωσε τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν ὑπὸ τὸν κρότον τῶν κανονίων. Κατὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην παρευρέθησαν εἰς τὸ πλοῖον καὶ τὰ μέλη τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, καὶ πολλὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς τῆς Συνελεύσεως, τὰ ὅποια ὑπῆγαν εἰς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ. Ἡ Ἑλληνικὴ Διοίκησις τιμῶσα παραπολὺ τὰς ἀξίας, τὰς ἀρετὰς, τὰ φυσικὰ καὶ ἐπὶ κτήτα προτερήματα τοῦ Κυρίου Ἀσλιγὸς ἐχειρολόνησεν αὐτὸν πλοίαρχον φρεγάτας, καὶ ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτὸν τὴν κυδέρνησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλμοκινήτου, Καρτερία (Persévérance) ὀνομαζομένου.

Ὁ Κύριος Φ. Ἀ. Ἀσλιγὸς διέτριψε καὶ ἄλλοτε εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἠγωνίσθη ὑπὲρ τῶν δικαίων αὐτῆς καὶ ἐν ἔργῳ διὰ τὸ ὅποιον καὶ ἀπέκλιθε παρὰ τοῖς Ἑλλησι καλλίστην ὑπόληψιν. Ἦδη δὲ λαμβάνει καὶ βαθμὸν ὑψηλὸν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ναυτικόν, καὶ ἐμπιστεύεται τὴν κυδέρνησιν τοῦ πρώτου ἀλμοκινήτου πλοίου. Τὸ Ἑλληνικὸν ναυτικὸν δικαίως πρέπει νὰ καυχᾶται εἰ αὐτὸν, καὶ ἡ Ἑλλὰς προσμένει παρ' αὐτοῦ λαμπρὰ καλορθώματα, καὶ ἔχει πᾶσαν πεποίθησιν ὅτι ὁ Κύριος Ἀσλιγὸς εἶναι ἰκανὸς νὰ τὰ ἐκτελέσῃ.

— Κατὰ 27 τοῦ παρελθόντος μηνὸς ὅλος ὁ Ἑλληνικὸς στόλος ἠνωμένος διευθύνθη εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἐχθρικοῦ ὑπὸ τὸν Τοπάλ-πασσαν, εὐρισκομένου πρὸ ἡμερῶν εἰς Μιτυλήνην. Τὴν νύκτα ἔξω τῆς Χίου πυκνὴ ὁμίχλη ἐσκέπασε τὸν στόλον, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐσκορπίσθησαν τὰ πλοῖα, ὥστε μόλις τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν περὶ τὴν ἑσπέραν ἐσυνάχθησαν ἔμπροσθεν τῆς Μιτυλήνης. Ὁ ἐχθρὸς εὐρίσκετο τότε ἀραγμένος ὑπὸ τὸ φρούριον τῆς ἡσίου ταύτης· ἀλλὰ μαθὼν κατὰ δυστυχίαν τὴν ἐλευ-

σιν τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου, ἤρε τὰς ἀγκύρας. Εἰκοσιτέσσαρα ἦσαν ὅσα πλοῖα ἐσηκώθησαν, ἐν οἷς καὶ τὰ δύο δίκροτα, καὶ τὰ περισσότερα μεγάλα· τὰ δὲ λοιπὰ καὶ αὐτὸς ὁ Τοπάλης ἔμειναν ἀραγμένα εἰς διάφορα μέρη. Περὶ τὸ μεσονύκτιον ὁ Ἑλληνικὸς στόλος ἔφθασε τὰ ἐχθρικά πλοῖα, καὶ ἐκτύπησεν ὅσον ἐσυγχώρησεν ὁ καιρὸς, καὶ ἡ ἐπισυμβᾶσα βροχὴ.

Κατὰ τὴν 29 ὁ ἐχθρὸς ἐπροσπάθει ν' ἀπομακρυνθῇ· οἱ δὲ ἡμέτεροι κατεδίωκον αὐτὸν, ἀν καὶ ὁ καιρὸς ἦτον κακός. Πλοῖα τινὰ τῶν ἡμετέρων ἐπλησίασαν εἰς αὐτὸν, ἐν ᾧ τὰ λοιπὰ ἔμενον ὀπίσω. Τότε ὁ ἐχθρὸς ἀντὶ νὰ φεύγῃ, ὡς ἐνομίζετο, ὤρμησε κατ' αὐτῶν τῶν ὀλίγων πλοίων θαρράλως, καὶ ἀπόφασιν εἶχε νὰ τὰ ἀπολέσῃ· ἀλλὰ, χάριτι θεῆς, οὐδὲ κατὰ τοῦτο ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ· ἐξ ἐναντίας δὲ ἀπεκρούσθη μετὰ ἰκανῆς ζημίας. Ἐπειτα πάλιν διωκόμενος παρ' ὅλου τοῦ στόλου ἐτράπη εἰς φυγὴν, καὶ ἀν ὁ αὐτὸς ἄνεμος ἤθελε διαρκέσει, ὁ ἐχθρὸς ἀφεύκτως ἤθελε κατατροπωθῇ ἔκτοτε, καὶ ἤθελε βλαφθῇ καιριώτατα. Ἐν τούτοις τὸ πυρπολικὸν τοῦ Κ. Μαρίνης, φερόμενον κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, κατετροπήθη, καὶ δεχόμενον πολλὰ ὕδατα, περὶ τὸ δειλινὸν ἐβυλίσθη· οἱ δὲ ἄνθρωποι διεσώθησαν ὅλοι ἀδολοφῶντες διὰ τῆς βάρκας. Ἐδλάφθη ὡσαύτως κατὰ τι καὶ τὸ πυρπολικὸν τοῦ Κ. Παρασκευᾶ εἰς τὰ κατάρτια. Τὴν αὐτὴν νύκτα ἐδιώχθη ὁ ἐχθρὸς ἕως εἰς Φώκαιαν.

Τὴν 30 τὸ πρῶν ὅλος ὁ Ἑλληνικὸς στόλος ὁρμήσας κατὰ τάξιν, καὶ μετὰ μεγάλης προθυμίας, ἐκτύπησε τὸν ἐχθρὸν μετὰ πολλῆς τῆς σφοδρότητος ἕως περὶ τὴν μεσημβρίαν· τὸν ἔτριψε πάλιν εἰς αἰσχρὰν φυγὴν, καὶ τὸν ἔδραψεν ἰκανῶς· τὰ δὲ πυρπολικά δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὸν φθάσωσι διὰ τὴν γαλήνην. Μετ' ὀλίγου, ἐν ᾧ αὐτὸς ἔφευγεν ἀτάκτως πρὸς τὸν κόλπον τῆς Σμύρνης, ὤρμησαν κατ' αὐτοῦ ἐκ δευτέρου οἱ ἡμέτεροι, ἔχοντες οὖριον τὸν ἄνεμον, ἐλπίζοντες νὰ τὸν καταστρέψωσι τελευταῖον ἐκεῖ. Τὰ πυρπολικά διευθυνόμενα εἰς διάφορα μέρη τῆς ἐχθρικῆς γραμμῆς, ἀφ' ἧς εἰς μάτην ἐπροσπάθησαν νὰ φθάσωσι τὰ ἐχθρικά πλοῖα, συνήλθον τέλος τὰ περισσότερα εἰς μίαν φρεγάταν, ὑπολειπομένην τοῦ ἄλλου στόλου· ἀλλὰ πρὶν πλησιάσῃ εἰς

αὐτὴν τὸ πυρπολικὸν τοῦ Κ. Ἀττωνίου Θεοφάνους Βόκοι, ἀνάβηθι ἐξαίφνης, καὶ ἐκὰν μακρόθεν. Ἐφθασε σιγῶνως τὸ τρικάρταρον πυρπολικὸν τοῦ Κ. Θεοδωρᾶκη Μωρέσκου, καὶ ἐκόλλησεν εἰς τὴν φρεγάταν· ἀλλ' ἡ φρεγάτα ἐσώθη μετὰ ἐπιτηδειότητος, βεβλημένη μόνον ὀλίγον τι εἰς τὴν πρύμνην. Ἐκτὸς τούτων ἐκὰν τὸ κατάρτιον τοῦ πυρπολικοῦ τοῦ Κ. Μούτῃ· καὶ ἐβλάφθη κατὰ τι καὶ τὸ τοῦ Κ. Πιπῶν· ἀλλ' ἐδιωρθώθησαν πάλιν.

Καὶ κατὰ τὰς δύο πεισματικὰς ναυμαχίας ταύτας, ὅλον τὸ Ἑλληνικὸν ναυτικὸν ἠγωνίσθη γενναίως καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ· ἀλλὰ καὶ ὁ ἐχθρὸς πρὸς πᾶσαν προσδοκίαν ἀντεστάθη ταύτην τὴν φορὰν καὶ περισσότερον καὶ καλειότερον παρ' ἄλλοτε ποτε· πλὴν ἔπαθε καὶ μεγάλην ζημίαν. Ὁ Ἑλληνικὸς στόλος, ἀφῆσας προφυλακὰς περὶ τὴν Μιτυλήνην, ὑπῆγεν εἰς Ψαρὰ κατὰ τὴν 31 τοῦ Αὐγούστου, νὰ διορθωθῇ, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν ὅπου τὰ ἱερὰ χρέη τὸν προσκαλοῦσιν.

Ἐμαθον οἱ ἡμέτεροι ὅτι ὁ σουλτάνος ἔμελλε νὰ στείλῃ καὶ ἄλλα ἐννέα πλοῖα πρὸς βοήθειαν τοῦ Τοπάλ-πασσα· καὶ ὅτι ὁ Αἰγύπτιος στόλος ἔμελλε νὰ ἐκπλεύσῃ περὶ τὰ μέσα τοῦ ἐνεστῶτος μηνός.

— Ὁ Ἱμωπραχίμης κυριεύσας τὸν πύργον τοῦ Μαχμουτ-μωπη, εἰς τὸν ὁποῖον τριάκοντα μόνον Ἕλληνες κλεισμένοι ἀντεστάθησαν εἰς τὸν ἐχθρὸν γενναίως, καὶ ἐσώθησαν ἐνδόξως, ἐκίνησε κατὰ τὴν 21 τοῦ Αὐγούστου πανστρατιᾶ, καὶ ἀπὸ Ἀναθρυτῆς καὶ Τόρτζας ἐπέβασεν εἰς τὴν Βασιλικὴν καὶ ἕως εἰς τὴν κακὴν σκάλαν, πλησίον τῆς Ἀνδροδίστας, ὅπου ἀντεστάθησαν τινες τῶν ἡμετέρων, καὶ ἀκροβολίσθησαν πρὸς τοὺς ἐχθρούς. Ὁπισθοδρομῶν δὲ ἀνέβη εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Προφῆτον Ἡλιοῦ, καὶ ἐκεῖθεν καταβὰς ἔμεινεν εἰς Πολιάκαν, περὶ τὸν αὐτὸν δρόμον, φέρων καὶ μεθ' ἐαυτοῦ ὅσα ζῶα ἐπῆρε, καὶ ὀλίγους αἰχμαλώτους. Ἐκεῖ ἔμεινε τὴν νύκτα, καὶ τὴν αὐγὴν κατέβη εἰς τὸν κάμπον, καὶ ἐτοποθετήθη εἰς Μαχμουτ-μωπη. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐκινήθη πάλιν πανστρατιᾶ, καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν λεγομένην μπουκαν τοῦ Ἑλούς, καὶ διατρίψας ἐκεῖ δύο ἡμέρας ἐκινήθη, καὶ περὶ τὴν 25 εἰς τὰ μέρη τοῦ Βαρδουνεχωρίων ἔφθασε κατὰ τὴν 25 εἰς τὰ μέρη τοῦ Μαλευρίου, καὶ τὴν 26 ἐξετάθη ἕως εἰς Μαυροβούνι καὶ Πασαδᾶν, πυρπολῶν τὰς ἐκεῖ κωμοπόλεις καὶ τὰ χωρία. Ὁ ἐχθρὸς ἐτόλμησε νὰ προχωρήσῃ καὶ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Σπάρτης μέρη, καὶ ἔφθασε κατὰ τὴν 27 τοῦ Αὐγούστου εἰς τι χωρίον λεγόμενον Μινιάκουδα. Ἐκεῖ εὐρέθη ὁ ἄξιος Παναγιωτάκης Κωσονάκος, ἀνεψιὸς τοῦ Κ. Π. Μαυρομιχάλη. Ὁλη ἡ δύναμις τοῦ ἐχθροῦ καὶ πεζικὴ καὶ ἵππικὴ ἦτον συνηθροισμένη. Ὁ Κ. Π. Κωσονάκος μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν ἐκλείσθησαν εἰς τὰς οἰκίας, καὶ ἐπολέμουν ἀμφοτέρω τὰ μέρη πεισματικῶς. Ὁ Κύριος Γεώργιος Π. Μαυρομιχάλης, περιφερόμενος εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη εἰς στρατολογίαν, εὐρεθεὶς ἐκεῖ πλησίον μόλις μετὰ 160 στρα-

τιωτῶν, ἀκούσας ἐξαίφνης τὸν πόλεμον, ἔδραμεν ἀμέσως εἰς βοήθειαν, καὶ μετὰ ὀλίγων ἐτόλμησε νὰ ἀντισταθῇ πρὸς ὅλον τὸν ἐχθρὸν. Κατὰ δὲ τὴν συμπλοκὴν ἐγνωρίσθη παρὰ τῶν ἐχθρῶν ὁ ἄξιος εὖτος βλαστὸς τῆς λαμπρᾶς τῶν Μαυρομιχαλιδῶν οἰκίας, καὶ ἀμέσως ὥρμησαν κατ' αὐτοῦ οἱ ἐχθροὶ ὡς ἄγριοι λύκοι· ἀλλ' οἱ ἄξιοι στρατιῶταί του ἀντεστάθησαν γενναίως εἰς τὰς ὁρμὰς τῶν ἐχθρῶν, καὶ ἐθυσίασαν ὑπὲρ τοὺς 150 ἐξ αὐτῶν· ἀπέθανον δὲ καὶ ἐκ τῶν στρατιωτῶν τοῦ γενναίου Γ. Μαυρομιχάλη δώδεκα καὶ ὁ σημαioφόρος. Ἡ θέσις τῶν ἡμετέρων ἦτον ἀδύνατος, αὐτοὶ ὀλίγοι, καὶ ὁ ἐχθρὸς πολὺς· ὅθεν ἀνεχώρησαν ἐκεῖθεν, καὶ ἐπίασαν μίαν ἄλλην ἐκεῖ πλησίον δυνατὴν θέσιν. Οἱ ἐχθροὶ ὥρμησαν καὶ αὐτόθι κατὰ τῶν ἡμετέρων· ἀλλὰ πρὶν τῆς ἐσπέρας ἔφθασεν ἐκεῖ καὶ ἄλλος ἀνεψιὸς τοῦ Κ. Π. Μαυρομιχάλη ὁ Κ. Ἡλίας Μαυρομιχάλης, μετὰ 300 ἐκλεκτῶν στρατιωτῶν, ἄξιος καὶ οὗτος ἀποδεδειγμένος καθ' ὅλον τὸν ἐξαετὴ πόλεμον. Ἡξεύροντες δὲ τοὺς τόπους ἐκτύπησαν τὸν ἐχθρὸν κατὰ νώτων, καὶ φονεύσαντες ἱκανοὺς ἔτρεψαν αὐτὸν εἰς φυγὴν ἕως εἰς τὸν κάμπον τοῦ Πασαδᾶ. Τὴν αὐτὴν νύκτα ἐνῶθεν ὅλον τὸ στράτευμα τοῦ ἐχθροῦ ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, καὶ κατὰ τὴν 28 ἔφθασεν εἰς τὰ χωρία Σκυφιάνικαν καὶ Πολυτζάροδον. Ἀρχισε καὶ ἐκεῖ ὁ πόλεμος. Αὐτὸς ὁ Ἱμωπραχίμης ἐδιδίκει τὸ στράτευμά του. Ὁ ἐχθρὸς ἐδυνήθη κατὰ τὴν πρώτην ὁρμὴν, καὶ ἐκυρίευσεν τὸ ἡμισυ χωρίον· ἀλλ' οἱ ἀνδρεῖοι κάτοικοι, 300 περίπου τὸν ἀριθμὸν, ἀνθίσταντο γενναίως. Μετὰ δὲ τριῶν ὥρῶν πόλεμον ἔφθασεν εἰς βοήθειαν αὐτῶν ὁ γενναῖος Κ. Ἡλίας Σαλαφατῆνος μετὰ 250 ἁξίων Σπαρτιατῶν, καὶ ὁ στρατηγὸς Π. Ἰατράκος. Ὁ πόλεμος ἐγίνε πεισματικώτερος ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν· καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἔφθασαν ὁ Κύριος Γεώργιος Π. Μαυρομιχάλης, καὶ ὁ ἐξαδελφὸς αὐτοῦ Κ. Ἡλίας μετὰ 1300 Κακαβουλιτῶν, καὶ ἐκ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Κ. Δ. Μούτζινου, καὶ πεσόντες κατὰ τοῦ ἐχθροῦ μεθ' ὁρμῆς ἔτρεψαν αὐτὸν εἰς φυγὴν. Τετρακόσια ἐχθρικά πτώματα ἔμειναν εἰς τὸν τόπον τῆς μάχης, ἐκτὸς τῶν πληγωμένων. Ἐπιάσθησαν καὶ ἐπὶ ζῶντες. Ἐκ δὲ τῶν ἡμετέρων ἐφονεύθησαν ἐννέα, καὶ ἄλλοι τόσοι ἐπληγώθησαν. Καὶ ἰδοὺ ἡ Σπάρτη ἐθριαμδευσεν πάλιν, καὶ ἐταπεινώσε τὴν ἐπαρμένην ὄφρ' οὖν τοῦ Ἱμωπραχίμη. Ἡ οἰκία τοῦ Μαυρομιχάλη ἔδειξε καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην διὰ τῶν ἔργων.

Ὁ ἐχθρὸς φεύγων οὕτως ἠτλημένος ἀπὸ Πολυτζάροδον ἔφθασε τὴν αὐτὴν ἐσπέραν εἰς Μαλεύριον καὶ Βαρδουνεχώρια, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀνεχώρησεν εἰς Ἑλός, καὶ ἐκεῖθεν πάλιν ἀναχωρῶν ἐτοποθετήθη εἰς Βασιλοπέραμα, ὁπόθεν ἐκινήθη κατὰ τὴν 2 τοῦ μηνὸς τούτου, καὶ περάσας διὰ τοῦ Μιστρᾶ ὀπισθοδρόμει πρὸς τὴν Τριπολιτζάν.

Κατὰ τὴν ἐκστρατείαν ταύτην ἐπροξένησεν ὁ ἐχθρὸς μεγάλην βλάβην. Ὅποθεν ἐπέρασε, καὶ ὅπου ἐπροχώρησε δὲν ἀφήκεν οὔτε χωρίον οὔτε οἰκίαν ἀκαυστον· ἠχμαλώτισεν ὅχι ὀλίγας ἀδυνάτους ψυχὰς,

καὶ ἐσύναξε πολλὰ ζῶα. Ἀπώλεσε δὲ καὶ αὐτὸς κατὰ τὰς διαφορὰς προσβολὰς ὑπὲρ τοὺς 700 στρατιώτας.

Οἱ στρατηγοὶ καὶ αὐτάδελφοι Παναγιώτης, Γεώργιος καὶ Νικόλαος οἱ Ἰατράκοι ἐπλήρωσαν καλῶς τὰ πρὸς τὴν πατρίδα ἰερά των χρεή, καὶ εἶναι ἀξιέσταιναι διὰ τοῦτο.

— Κατὰ τὴν 4 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς ἐξῆλθον τῆς Τριπολιτζᾶς 400 ἑχθροί, ἐξ ὧν 100 ἵππεῖς καὶ 300 πεζοί· οἵτινες ἐξημερωθέντες εἰς Γύραν τοῦ Παρθενίου διεμερίσθησαν, καὶ οἱ μὲν ἡμίσεις αὐτῶν κατέβησαν εἰς τὸν Ἀχλαδόκαμπον· οἱ δὲ λοιποὶ ἐστάθησαν εἰς Γύραν. Τοὺς εἰς Ἀχλαδόκαμπον καταβάντας ἰδόντες οἱ παρὰ τοῦ γενικοῦ ἀρχηγοῦ διωρισμένοι ἐκυνήγησαν ἕως εἰς τὸ χάνι τὸν μέγαν εἰς τὸν κάμπον, ὅπου ἐφόνευσαν δύο, καὶ ἐλευθέρωσαν ὅσα πρόβατα προσβάσαντες ἐπῆραν οἱ ἑχθροί. Οὕτω λοιπὸν ἐπέστρεψαν, καὶ ἠνώθησαν μετὰ τῶν εἰς Γύραν, καὶ διευθύνοντο πρὸς τὴν Τριπολιτζάν. Ἐπέπεσον κατόπιν αὐτῶν οἱ ἡμέτεροι, καὶ ἐκυνήγησαν αὐτοὺς ἕως εἰς τὸ Μουχλί, φονεύσαντες ἔτι πέντε, καὶ συλλαβόντες ἓνα, τὸν συνίταρὴν τοῦ δελήμπαση, ὅστις διηγεῖται ταῦτα περιστατικώτερον. Ὁ αὐτὸς λέγει προσέτι ὅτι τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐμβῆκαν εἰς Τριπολιτζάν δώδεκα ἵππεῖς ἀπὸ τοῦ στρατεύματος τοῦ Ἰμπραχίμη, καὶ διηγήθησαν ὅτι κατόπιν ἤρχετο καὶ αὐτὸς ὁ Ἰμπραχίμης. Οἱ ἐν Τριπολιτζᾷ πάσχουσιν ἑλλειψιν τῶν ἀναγκαίων.

— Τὴν 5 τοῦ μηνὸς τούτου περὶ τὸ δειλινὸν ἐκστράτευσεν ἐντεῦθεν καὶ ὁ Κύριος Δημήτριος Καλέργης μετὰ 400 καὶ ἐπέκεινα ἐκλεκτῶν τῶν στρατιωτῶν. Ὑπάγει καὶ αὐτὸς εἰς τὸ στρατόπεδον τῆς ἀνατολικῆς Ἑλλάδος, εἰς Ἐλευσίνα πρὸς τὸ παρὸν εὐρισκόμενον.

Ὁ Κ. Δ. Καλέργης εἶναι τὴν ἡλικίαν νέος, ἀλλ' ὑπερβαίνει πολλοὺς τελείους καὶ πρεσβυτέρους ἄνδρας. Εἶναι ἀνδρεῖος καὶ εὐτολμος εἰς τὸν πόλεμον· ἐλευθέριος καὶ γενναῖος πρὸς τοὺς στρατιώτας· πρόθυμος, καὶ πάντοτε ἑτοιμος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς πατρίδος· εὐπειθής καὶ ὑπήκιος εἰς τὰς διαταγὰς τῆς διοικήσεως. Εἶθε καὶ ἄλλοι νέοι ὅπλοφόροι καὶ ὀπλάρχηγοι, μιμούμενοι τὸν νέον Καλέργη, νὰ πολιτεύωνται, ὥς πολιτεύεται αὐτός!

— Ἐκ Σύρας μανθάνομεν ἀπὸ 30 Αὐγούστου καὶ 3 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς ὅτι εἰς Σμύρνην ἦσαν νεώτα γράμματα ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἀναγγέλλοντα ὅτι ὁ Αἰγύπτιος στόλος θέλει ἀργῆσαι ἔτι νὰ ἐκπλεύσῃ, καὶ πιθανὸν νὰ μὴ ἐμδιδάτῃ καὶ στρατεύματα, ἢ πολλὰ ὀλίγα, διὰ τὰς ἐπικρατούσας εἰς τὸν τόπον ἐσωτερικὰς πραγματικὰς ταραχὰς. Καὶ ἐν γένει ταλανίζουσιν ἐκεῖνον τὸν τόπον διὰ τὴν ὁποίαν πάσχει ἄκραν δυστυχίαν. Ἡ μόνη ἐλπίς ἦτον ἡ ἀνάσσις τῶν ὑδάτων τοῦ Νείλου, ἂν συμβῇ.

Ἐξ Ὑδρας λαμβάνομεν τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν ἀπὸ 2 τοῦ ἐνεστῶτος μηνός:

« Σήμερον ἔφθασεν ἐνταῦθα ὁ Κύριος Βουτιέρος μετὰ τοῦ Κυρίου Ῥαφφενέλου, συγγραφῆς τῆς γνωστῆς ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ τινων ἄλλων φιλελλήνων Γάλλων. Οὗτος ἀνεχώρησεν ἐκ Μασσαλίας πρὸ 22 ἡμερῶν, καὶ μᾶς βεβαιώνει ὅτι τὸ ἡμιδίκροτον πλοῖον (βασσέλον ράβον), τὸ ὁποῖον κατεσκευάσθη ἐκεῖ διὰ τὸν σατράπην τῆς Αἰγύπτου, ἔπαθε διπλὴν δυστυχίαν· πρῶτον, ἐν ᾧ ἐρρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν, ὑπεχώρησαν τὰ ἐμπροσθινὰ φάλαγγια, καὶ οὕτως ἐκάθισε τὸ πλοῖον, καὶ μόλις μετὰ πολλοῦ κόπου ἀνυψώθη· ἀλλ' ἀντὶ νὰ πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν κατ' εὐθείαν, ἔκλινε, καὶ μετὰ πολλοῦ κρότου ἔπεσεν εἰς τὴν μίαν πλευρὰν, καὶ ἐδυθίσθη εἰς τὴν λάσπην· ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀνεγερθῇ. Δύω ἄλλαι κορβέται, διὰ τὸν αὐτὸν σατράπην καὶ αὐταὶ κατασκευασθεῖσαι, ἦσαν ἑτοιμαὶ· ἀλλ' ἐμποδίζοντο, διότι δὲν ἀπεπληρώθησαν τὰ ἔξοδα τῆς κατασκευῆς.

Παρὰ τοῦ αὐτοῦ Κ. Βουτιέρου μανθάνομεν ὅτι καὶ ἡ Ἰσπανία ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Πορτογαλλίας. Τὸ πρᾶγμα τοῦτο, ἂν τῶντι εἶναι ἀληθινόν, μᾶς φαίνεται ἰσὼ πλέον παράξενον, τὸσῶ πλέον ἀνόητον, καθόσον εἰς ὅλους εἶναι γνωστὴ ἡ σημερινὴ κατάστασις τῆς Ἰσπανίας, καὶ ὅτι δὲν ἡμπορεῖ ν' ἀπαντήσῃ αὐτῇ ἐν εἰρήνῃ τὰ ἔξοδά της.

Ὁ Κύριος Ῥαφφενέλος, ἀφ' οὗ διὰ τοῦ καλῆμου του ὠφέλησεν ὅσον ἡμπόρεσε τὴν Ἑλλάδα, ἐρχεται ἤδη μὲ τὴν ἀξιέπαινον ἀπόφασιν, νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ δίκαια αὐτῆς καὶ διὰ τοῦ ξίφους εἰς τὰς χεῖρας. Μεταβαίνει ἤδη εἰς Ναύπλιον μετὰ τοῦ Κ. Βουτιέρου, καὶ τῶν ἄλλων φιλελλήνων, μετὰ τῶν ὁποίων ἦλθεν ἀπὸ Μασσαλίας, καὶ αὐτόθεν θέλει διευθυνθῇ εἰς Σαλαμίνα πρὸς ἐντευξιν τοῦ συναγματοῦ Κ. Φαβιέρου.»

Οἱ Κύριοι Βουτιέρος, Ῥαφφενέλος καὶ οἱ ἄλλοι φιλέλληνες Γάλλοι ἔφθασαν καὶ εἰς Ναύπλιον.

Εἰς τὸν Ἀριθ. 238 τοῦ Φίλου τοῦ Νόμου ἀναγιγνώσκομεν ἐναφορὰν τῶν ἐν Σύρᾳ ἐμπόρων πρὸς τὴν σεβαστῇ Διοικητικῇ Ἐπιτροπῇ ἀποτεينوμένην, καὶ ἀπὸ 20 Αὐγούστου γεγραμμένην. Εἰς τὴν ἀναφορὰν ταύτην ἐκθέτουσιν οἱ ἐμποροὶ παρατηρήσεις εἰς τὴν μελετρεμένην ἐκποίησιν τῶν δασμῶν. Ἀλλ' εἰμεθα ἐπιφορτισμένοι νὰ κηρύξωμεν ἐπισήμως ὅτι τοιαύτη τις ἀναφορὰ οὔτε ἐδόθη εἰς τὴν Διοίκησιν, οὔτε ὅπως ἐφάνη εἰς Ναύπλιον, καὶ ἀπορροῦμεν, πῶς ὁ Κύριος Συντάκτης τοῦ Φίλου τοῦ Νόμου ἐξέδωκεν αὐτὴν ὡς πρὸς τὴν Διοίκησιν ἀποτεينوμένην. Ἀλλὰ καὶ ἂν τῶντι ἐδίδετο εἰς τὴν Διοίκησιν ἡ ἀναφορὰ, πάλιν δὲν καταλαμβάνομεν τὸ ἐκ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς εἰς τὸ ἔθνος ὅζους.

Εκ τοῦ Συνταγματικοῦ ἀπὸ 24 Ἰουνίου .
 Εἰς ἄλλο περὶ Ἑλλάδος ἄρθρον εἶπαμεν ὅτι , ὁ-
 ρισαδῆποτε καὶ ἂν ἤθελεν ὑπάρχει ἡ ἐκδοσις τοῦ
 νήματος , τὸ ὅποιον φαίνεται ὅτι θέλει νὰ κάμῃ
 Ἑλλάς ἐν ὀνόματι τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους , αἱ με-
 ταξὺ Ἀγγλων καὶ Ἑλλήνων φιλικαὶ αὐταὶ κοινοποιή-
 σεις ἔπρεπεν ἀναγκαίως νὰ ὑποχρεώσωσι τὸ Βρε-
 τανικὸν μινιστήριον , νὰ λάβῃ περισσοτέραν κλίσιν πρὸς
 τὰ πράγματα τῶν Ἑλλήνων , καὶ ὅτι μιᾶς τοιαύτης
 αποφάσεως ἀπὸ μέρους τῆς Ἀγγλικῆς αὐτῆς τὸ τέ-
 λος ἤθελεν εἶναι ἡ ὑποχρέωσις καὶ αὐτῆς τῆς Ἀν-
 τριᾶς , νὰ δείξῃ τοῦλάχιστον κατ' ἐπιφάνειαν μετριό-
 τητα . Ἐὰν θεωρήσωμεν μάλιστα ὅτι τὰ εἰς τὸν
 Ἀμιλτων δοθέντα γράμματα δὲν ἤθελον ἐμπιστευ-
 θῇ εἰς αὐτὸν , ἐὰν ἔλειπεν ἡ βεβαιότης ὅτι θέλει
 τὰ δεχθῇ ὅτι ἀκολουθῶς ἐγένοντο προκαταρκτικαὶ
 συνδιαλέξεις , εἰς τὰς ὁποίας ὁ ἀξιωματικὸς Ἀγγλος
 πρέπει νὰ ἐπρόβαλε καὶ τὰς ἀμφιβολίας του καὶ τὰ
 κινούμενα εἰς ἐλπίδας αἰτία ὅτι οἱ Ἕλληνες πρέ-
 πει νὰ ἐσυζήτησαν τὰ ἀπαιτήματά των καὶ ὅτι
 τελευταῖον τοιαῦτα διαπραγματεῖται δὲν ἤθελον λάβει ἀρχὴν,
 εἰμὴ κατ' ἄδειαν τοῦ Ἀγγλικοῦ μινιστηρίου , ἔχομεν ἀκόμη
 εὐλογωτέρας αἰτίας , νὰ ἐλπίσωμεν αἰσίαν τινὰ ἐκδοσιν .
 Τὸ Ἀγγλικὸν μινιστήριον , διὰ νὰ αποφασίσῃ ν' ἀ-
 ναλάβῃ μάλιστα τὸ ἔργον τοῦ μεσίτου , ἐν ᾧ εἶναι
 αποφασισμένον νὰ μὴν ἀφεθῇ εἰς κἀνὲν ἐπιχείρημα
 δυνάμενον καθ' ὅποιονδῆποτε τρόπον νὰ βάλλῃ εἰς κίν-
 δυνον τὴν διατήρησιν τῆς εἰρήνης , τόσον ὠφελίμου
 εἰς τὸ ἔθνος του , καὶ εὐρισκόμενον περιπεπωλεγμένον
 εἰς τόσας φροντίδας ἐσωτερικὰς , ἔπρεπε διὰ δύο
 λόγους νὰ κινηθῇ εἰς τοῦτο ἄνωγον , διὰ τὰ εἰς
 τὴν φροντίδα του ἐμπιστευμένα ἐξωτερικὰ συμφέροντα
 τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἑνός , διὰ τὴν βεβαιό-
 τητα ὅτι , ἂν δὲν συμφωνήσωσι πρὸς αὐτὸ ὅλαι αἱ
 δυνάμεις , τοῦλάχιστον αἱ μεγαλητέραν ἐπὶρροὴν ἔχου-
 σαι . Θέλουσι συμπράξει . Ἄν ἡ γενναιοῦτης ἦναι αἰ-
 σθημα εὐγενὲς εἰς τὸν ἰδιώτην , ὅστις δὲν χρεωστεῖ
 νὰ δώσῃ λόγον εἰς τινὰ περὶ τῆς χρήσεως τῆς ἐ-
 αυτοῦ περιουσίας ὅταν ἦναι ἐντιμος καὶ εἰς αὐτὸν τὸν
 δεσπότην , εἰς τὸν ὅποιον αἱ καιρικαὶ δυστυχίαι ἢ ἡ
 ἀνανδρία τῶν ἑαυτοῦ ὑπηκόων ἐπέτρεψαν , νὰ δια-
 τάττῃ περὶ αὐτῶν ὡς περὶ ἰδίου αὐτοῦ κτήματος ,
 δὲν ὑπάρχει ὅμως οὕτως καὶ εἰς διοίκησιν ἐλευθέραν .
 Ποῖον λοιπὸν ὠφελείας αἶτιον παρεκίνει τοὺς Ἀγγλους
 εἰς τὸ νὰ ἐνεργήσωσιν εἰς κατάπαυσιν τῆς Ἑλληνι-
 κῆς ἐπαναστάσεως ; ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ ἐμποδίσωσι
 μεταξὺ τῶν εἰς τὰς Ἰονίους νήτους ὑπηκόων των τὸν
 ἀναδρασμὸν ἐκείνων , τὸν συνεχῶς ὑποτρεφόμενον ὑπὸ
 τῶν νικῶν καὶ τῶν δεινῶν τῶν εἰς τὴν γείτονα ἡπει-
 ρον συμπατριωτῶν των . Τὸ αἶτιον τοῦτο ἦτον ἱκα-
 νώτατος εἰς τὸ νὰ πείσῃ τὴν Ἀγγλίαν , νὰ ἐπιθυ-
 μῇ τὴν παύσιν ὅλων τῶν αἰτίων τῆς ταραχῆς ,
 ἡ ὁποία ἐπαπειλεῖ νὰ μεταδίδῃ καὶ εἰς αὐ-

τοὺς τοὺς ὑπ' αὐτὴν τόπους , καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας
 μόνα τὰ αὐστηρὰ καὶ πολλάκις μισητὰ μέτρα ἡμ-
 ποροῦσαν νὰ τοὺς προφυλάξωσιν . Ἡ Ἀγγλικὴ αὐτὴ
 βλέπουσα καὶ μακρότερον ἐδυνήθη πιθανῶς νὰ ἴδῃ ὅτι
 τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν ἦτον τὸ μόνον , τὸ ὅποιον ἔ-
 πρεπε νὰ ἔχῃ πρὸ ὀφθαλμῶν , καὶ ἐννόησεν ὅτι τὸ
 περὶ Ἑλλήνων ζήτημα ἐμπεριείχε σπέρματα , τὰ ὁ-
 ποῖα αἱ Εὐρωπαϊκαὶ δυνάμεις , ἐννοῦσαι καλῶς τὸ
 συμφέρον , ἔπρεπε νὰ διακρίνωσι , καὶ ν' ἀφήσωσι ,
 ν' ἀναπτυχθῶσι , διὰ νὰ προετοιμάσωσιν οὕτως εἰς
 τὴν Εὐρώπῃ μέλλον ὀλιγωτέρων ταραχῶν πρόξενον .
 Οἱ ὑπουργοὶ τῆς Μεγάλης Βρετανίας , προσδοκῶντες
 τὸ μέλλον , ἐνασχολοῦνται εἰς τὰ ἄμεσα τοῦ ἔθνους
 των συμφέροντα ὁ δὲ Κ. Βιλλέλης καὶ οἱ συνα-
 δελφοί του , εἰς παρομοίαν περίστασιν , δὲν φαίνονται
 ἔχοντες τόσον ἀκριβῆ προσοχὴν .

Ἡδὴ δὲ φαίνεται ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ πολιτικὴ πρέ-
 πει ν' ἀλλάξῃ δρόμον ὡς πρὸς τὴν Ἑλλάδα . Εἰς
 τὴν ἐσωτερικὴν ἀνάγκην τῆς περὶ διαλλαγῆς μεσολα-
 βήσεως προστετέθη διὰ τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἄλλη ἀνάγκη .
 Ὁ αὐτοκράτωρ Νικόλαος μόλις ἐκάθησεν εἰς
 τὸν θρόνον του , καὶ εἶδεν ἀμέσως νὰ ἐκραγῶσι περὶ
 ἑαυτὸν συνωμοσίαι . Ἦτον φόβος μήπως εἴτε αὐτὸς
 ὁ ἴδιος , διὰ ν' ἀσχολήσῃ τὰ στρατεύματά του , εἴ-
 τε τὰ στρατεύματά του κινούμενα , καὶ χωρὶς αὐτὸς
 νὰ θέλῃ , ἀπὸ τῶν δυστυχημάτων τῶν ὁμοθρήσκων
 των , αποφασίσωσι τελευταῖον νὰ κάμωσιν ἐχθρικὸν
 κίνημα , τὸ ὅποιον ἐδύνατο νὰ βάλλῃ τὰ πάντα εἰς
 κίνδυνον . Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποστολῆς τοῦ δυνκὸς
 τοῦ Οὐέλλιγγτων ἀπέδειξεν ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Νικό-
 λαος , πρὸ τοῦ νὰ στοχασθῇ εἰς κατακτήσεις , ἐπε-
 θύμει νὰ στερεωθῇ αὐτὸς ἐσωτερικῶς , καὶ εἶχε διά-
 θεσιν νὰ εὐχαριστηθῇ καὶ εἰς σκιὰν μόνον ἱκανοποιή-
 σεως , ἱκανῆς νὰ καταπραῦνῃ ὀλίγον τὴν Ῥωσικὴν
 ἀλαζονείαν , κατεγεθισμένην δι' ὅσους ἐδοκίμασεν ἀπὸ
 τῶν Τούρκων ἐμπαιγμούς . Τοιαύτην διάθεσιν ἔχοντας
 τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου , καθιστάνετο εὐκολὸς ὁ
 διαχωρισμὸς τῶν ὑψηλοφρόνων ζητημάτων τῆς ματαιο-
 δοξίας ἀπὸ τῶν μετριωτάτων ζητημάτων τῆς φιλαν-
 θρωπίας . Ἐγένετο λοιπὸν ἀπόφασις , καθ' ἣν ἐσυμ-
 φώνησαν ἡ Ῥωσσία καὶ ἡ Ἀγγλία ὅτι τὸ μεταξὺ
 Ῥωσσίας καὶ τῶν πέραν τοῦ Δουνάβεως ἐπαρχιῶν
 ζήτημα παραιτεῖται εἰς τὴν αὐτὴν τῆς Ῥωσσίας ,
 καὶ μόνον τὸ περὶ Ἑλλήνων ζήτημα θέλει θεωρεῖ-
 σθαι ὡς εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπῃν ἀνήκον . Ἀπεφασί-
 σθη μὲν ὅλον τοῦτο ὅτι αἱ δυνάμεις δὲν θέλουσι
 πράξει ἄλλο ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων , εἰμὴ νὰ ἐμποδί-
 σωσι τὰς σφαγὰς περὶ δὲ τῆς ἀνεξαρτησίας αὐτῶν , ἡ ὑπό-
 θεσις εἶναι τότεν παλὴ ἐμπεπωλεγμένη εἰς μελλούσας δυσκο-
 λίας , ὥστε δὲν δύναται νὰ μὴ στρέψῃ τὰ ὄμματα των , καὶ
 νὰ δηλοποιήσωσιν ἐν πολιτικῇ ὁλῶς ἀφροντιστίαν καὶ ἀκατα-
 νοήτην ἀπρονοησίαν ὅτι τοῦτο δὲν ἐδύνατο νὰ γενῇ ὑπόθεσις
 συζητήσεως . (Τὰ λοιπὰ εἰς τὸν ἐπόμενον Ἀριθ.)